

BRANDPORT, m. 2. Port med jerndörr, för att i händelse af eldsvåda kunna hindra eldens framträngande.

BRANDRAKET, brändrakét, m. 3. Raket, som i krig begagnas till antändning.

BRANDREDSKAP, n. 3. o. m. 3. 1) (neutrum) Ett verktyg, redskap, som användes till eldens släckande vid eldsvådor. — 2) (maskulin; kollektivt) Samteliga verktyg, som dervid användas. *B-en bör alltid vara till hands och i ordning.*

BRÄNDRING, m. 2. Jernring, hvilande på tre eller fyra fötter, som begagnas att i en köks-spisel sätta under stekpannor, kastruller, o. d.

BRÄNDRÄF, m. 2. pl. — *räfvar*. Benämning på ett slags räf, som är mera jemnröd än den vanliga räfvén.

BRÄNDRÖK, m. 2. Rök ifrån en brand eller eldsvåda.

BRÄNDRÖR, n. 3. (artil.) Svarfvadt trärör, hvori brändrörssats, vanligen bestående af krut, salpeter och svafvel, inslås. Nyttjas, för att antända bombers och granaters sprängladdningar. [Brändtrör.]

BRÄNDRÖRSLYFTARE, m. 3. (artil.) Klämma af metall att uttaga brändrör ur bomber och granater.

BRÄNDRÖRSSÅG, f. 2. (artil.) Såg, som begagnas till brändrörs afsågande.

BRÄNDSATS, m. 3. (artil.) Fyllning till brandbomber och brandgranater, tillredd af talg, beck, krut och sönderskuren hampa.

BRÄNDESEGL, n. 3. Segel, hvarmed vid eldsvådor tak eller väggar af hus, som stå nära intill branden, öfvertäckas, för att skydda dem för elden.

BRÄNDSIGNAL, brändsignål, m. 3. Signal, hvarigenom tillkännagifves, att eldsvåda utbrustit.

BRÄNDSKADA, f. 1. Förlust af egendom, som någon lidit genom eldsvåda.

BRÄNSKATT, m. 3. Skatt, som i krig pålägges en intagen fiendtlig stad, hvilken derigenom lösköper sig ifrån att blifva uppbänd. *På-lägga, betala, erlägga b.*

BRÄNSKATTÄ, v. a. 1. Pålägga brandskatt. *B. en stad. — Brändskattande. n. 4.*

BRÄNSKATTNING, f. 2. 1) Påläggande af brandskatt. — 2) Penningsumma, som en stad blifvit ålagd att betala i brandskatt. Det samma som *Brändskattningssumma*, f. 1.

BRÄNSKEPP, n. 3. Skepp, begagnadt till brännare (se d. o.).

BRÄNSKÖT, n. 3. Brandsignal medelt aflossande af skott.

BRÄNSPRUTA, f. 1. Stor vattenspruta, som begagnas till eldens släckande vid eldsvådor.

BRÄNSTAKE, m. 2. pl. — *stakar*. I ändan jernskodd stake, hvarmed man lagar om eld.

BRÄNSTEGE, m. 2. pl. — *stegar*. Lång och stark steg, som begagnas vid eldsvådor, för att komma upp till öfre våningarna eller takef af ett brinnande hus.

BRÄNSTIFTARE, m. 3. En, som låter aflägga brand. — *Syn.* Mordbrännare.

BRÄNSTOD, m. 3. Afgift, som på landet erlægges, i afsigt att lemna ersättning för laga hus, som genom våldeld afbrunnit. — *Ss.* *B-sersättning.*

BRÄNSTODS-FÖRENING, f. 2. Öfverens-kommelse mellan hemmansbrukarne i ett Brandstodslag, hvarigenom bestämmes, huru mycket skall gifvas i ersättning för laga hus, som genom våldeld afbrunnit.

BRANDSTODSLAG, n. 3. Förening af hemmansbrukarne i en socken eller ett härad, i ändan mål att genom sammanskott lemna ersättning åt dem inom socknen eller häradet, som lidit förlust genom eldsvåda.

BRANDSTÄLLE, n. 4. Ställe, der våldeld härjat.

BRÄNDSYN, f. 3. Årlig, laga syn, hvarigenom utrönes, huruvida byggnaderna i en stad med deri befintliga eldstäder äro i det skick, som brandordningen föreskrifver.

BRÄNDRUMMA, f. 1. Trummande till tecken af en utbruten eldsvåda. *Hör b-n! Röra b-n*, gifva sådan signal.

BRÄNDRÖR, m. fl., se *Brändrör*, m. fl.

BRÄNDTUNNA, f. 4. Vattentunna, som enligt brandordningen hvarje hus- eller gårdsägare i en stad bör hafva tillhands vid tillfälle af eldsvådor.

BRÄNDUGGLA, f. 1. Se *Kattuggla*.

BRÄNDVAKT, f. 3. Särskilta i en stad antagna nattvakter, som på vissa tider om natten gå genom gatorna, för att gifva tillkänna, om våldeld utbrutit på något ställe. — *S. m. 3.* Hvarje särskilt person ibland dem. Äfv. *Brändvaktsskarl*, m. 2.

BRÄNDVAKTSCORPS, --kå'r, m. 3. Särskilt i en stad upprättadt corps af brändvaktsskarlar med befäl.

Anm. För ordets stafning, se *Corps*.

BRÄNDVAKTSSKRAMLÄ, f. 1. Skramlä, hvarmed brändvakter tillförene voro försedde, för att dermed gifva hvarandra signal.

BRÄNDÄMBAR, n. 3. Vattenämbar af jernbleck, som det åligger hvarje gårds- eller husägare i en stad att alltid hafva tillhands för händelse af eldsvåda. [- embar.]

BRÄNIKULÄ, -ni' --, f. 1. sing. 1) Ett slags folklek, till en del liknande långpolska. — 2) Musiken eller melodien dertill.

BRÄNKÄRD, brännkärd, m. 3. (fr. *Brancard*) Svankträ på ett vagnsunderrede. [Blankard.]

BRANT, a. 1. Som mot den jemna jordplanen bildar en stark vinkel; tvärt slutande. Säges i fråga om markens, hafs- eller sjöbottens läge; äfv. om trappor, stegar o. d. *Eu b. berg, ställe. En b. klippa, backe, väg, trappa. Strandbotten är mycket b.*

BRANT, m. 3. 1) Lodrät eller nästan lodrät slutning, der man ej utan fara kan falla utför. *B-en af ett berg, en klippa.* — *Syn.* Brådjuh. Brådstupa. — 2) Sjelfva kanten, brädden af en sådan slutning. (Fig.) *Stå på b-en af sitt förderf*, vara nära sitt förderf.

BRANTHET, f. 3. Egenskapen att vara brant.

BRASA, f. 1. (förkortadt af *Eldbrasa*) 1) Hög af brinnande vedträn i kakelugn eller på spisel. *Tända, göra upp en b. Sitta vid b-n och gassa sig.* — 2) Vedträn, som på en gång insätas i kakelugnen eller läggas på en spisel. *Gå efter en b. ved.* (*Vedbrasa* är den påsatta och brinnande veden).

BRASA, v. n. 1. (fam. o. pop.) Gifva stark låga. — *B. på'*, lägga på eller sätta in mycket ved, så att det blir stark eld. — *Brasande. n. 4.*

BRASILIETRÄ, n. 4. Veden eller sjelfva träämnet af:

BRASILIETRÄD, n. 3. Ett i Brasilien växande trädslag, hvaraf bresilja (den raspade veden) fås. *Cæsalpinia brasiliensis.*

BRASKA, v. n. 1. (fam. o. pop.) 1) Ståta, lefva stort, slå stort på. — 2) Söka utmärkelse,